

Sygnatura akt XI C 834/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2015 r. we W.

sprawy z powództwa P. z siedzibą we W.

przeciwko M. L.

o zapłatę 298,67 zł.

powództwo oddała.

Sygn. akt XI C 834/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa P. we W. w pozwie z dnia 10 kwietnia 2014r. wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagała się zasądzenia od pozwanej M. L. kwoty 298,67 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i przyznania zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pomiędzy pozwaną a C. A. (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarta została umowa bankowa nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała od banku określoną sumę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu w terminie i na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona wierzytelność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwana została wezwana do zapłaty, jednakże bezskutecznie. Wobec powyższego wierzytelność w dniu 27 września 2013r. została przelana na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a stroną powodową. Na zadłużenia składa się kwota 298,67 zł. w tym kwota 97,88 zł. z tytułu należności głównej, skapitalizowane odsetki w wysokości 200,79 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2013r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. we W. a stroną powodową zawarta została umowa przelewu wierzytelności. Bank oświadczył, że przysługują mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, szczegółowo określone w załączniku nr 5 do umowy, sporządzonym w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci wykazu wierzytelności w formie papierowej, który stanowił integralną część umowy. Wierzytelności przechodzą na fundusz z dniem zawarcia umowy, pod warunkiem uiszczenia pierwszej raty ceny.

dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013r, k. 20-23;

W dniu 10 kwietnia 2014r. strona powodowa na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej”, w którym oświadczyła, że w dniu 27 września 2013r. nabyła od (...) Bank (...) S.A. we W. wierzytelność wobec pozwanej, wynikającą z umowy o pożyczki nr (...) łącznej kwocie 298,67zł.

dowód:

- „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (...) z dnia 10 kwietnia 2014r.”, k- 17;

Sporządzone zostało pismo, skierowane do pozwanej o zamiarze rozpoczęcia sądowego etapu dochodzenia długu , wskazujące na zadłużenie w kwocie 747,30zł.

dowód:

- pismo (...) S.A. z dnia 21 marca 2014r., k. 24;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanej zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki, powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stronę powodową od (...) Bank (...) S.A. we W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013r.

W niniejszej sprawie pozwana, wezwana prawidłowo na rozprawę, nie ustosunkowała się do żądania pozwu i nie wniosła o rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności.

Stosownie do treści art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Wątpliwości dotyczą legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Tym samym nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie.

Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Wprawdzie w uzasadnieniu pozwu wskazała ona, że na podstawie umowy cesji przejęła od (...) Bank (...) S.A. we W. prawa do wierzytelności wobec pozwanej, niemniej dołączone przez nią do pozwu dokumenty (umowa przelewu, wyciąg z ksiąg funduszu) nie stanowią dowodu na powyższe.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien został określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również jego przedmiotu. Kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku

dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. we W. (wcześniej (...) Bank S.A.).

W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 27 września 2013r. oraz wyciąg z ksiąg funduszu. Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność przysługującą (...) Bank (...) S.A. we W. względem pozwanej. Jak wynika z treści umowy cesji wierzytelności, integralną część umowy stanowił załącznik nr 5 do umowy, sporządzony w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci wykazu wierzytelności w formie papierowej. Taki załącznik nie został przez stronę powodową przedstawiony a zatem nie jest wiadomym, czy wierzytelność przysługująca cedentowi względem pozwanej rzeczywiście była przedmiotem umowy z dnia 27 września 2013r.

Dowodu na przejście wierzytelności nie może stanowić pismo (...) S. A. z dnia 13 marca 2014r. Jest to kserokopia, która nie została poświadczona za zgodność z oryginałem. Na marginesie należy jedynie wskazać, że z kserokopii tej nie wynika, aby miała ona dotyczyć zawiadomienia pozwanej o cesji wierzytelności, ani też w którym imieniu pismo zostało wystawione.

W odniesieniu do dowodu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej uznać należy, że jest to dokument prywatny, z którego wynika jedynie domniemanie zawarte w art. 245 k.c. Nie jest to wystarczający dowód dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności.

Wskazać także należy, że w umowie cesji z dnia 27 września 2013r. strony uzgodniły, że jej skuteczność będzie uzależniona od zapłaty pierwszej raty ceny. Brak jest dowodu na to, że doszło do zapłaty ceny (lub pierwszej raty) – strona powodowa nie przedstawiła ani dowodu zapłaty. Nie wykazała, że przejście na nabywcę wierzytelności na podstawie umowy z dnia 27 września 2013r. było skuteczne.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz treść art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanej i z tego obowiązku się nie wywiązała, co skutkowało oddaleniem powództwa. Okoliczność przejścia wierzytelności ściśle określonej na rzecz nabywcy (istnienie legitymacji czynnej) jest okolicznością istotną, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie nabycia konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, czego jednak nie uczyniła. Biorąc

powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji. W dalszej mierze wskazać należy, iż Sąd nie orzekał w wyroku o kosztach procesu, albowiem strona powodowa w całości przegrała proces, a pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu.